

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Р1 29/2020
12.02.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Јелене Боровац и Драгане Маринковић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., кога заступа пуномоћник Драган Пантић адвокат из ..., против тужене ББ из ..., коју заступа Владимир Илић адвокат из ..., ради неоснованог обогаћења, одлучујући о сукобу надлежности између Апелационог суда у Крагујевцу и Вишег суда у Пожаревцу, у седници већа одржаној 12.02.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

За одлучивање о жалби тужиоца против пресуде Основног суда у Великом Градишту П бр. 211/14 од 30.07.2019. године стварно и месно је надлежан Апелациони суд у Крагујевцу.

Образложење

Пресудом Основног суда у Великом Градишту П бр. 211/14 од 30.07.2019. године, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужена да на име неоснованог обогаћења исплати тужиоцу укупан износ од 434.305,00 динара са припадајућом каматом.

Против првостепене пресуде жалбу је изјавио тужилац, а списи предмета достављени су Апелационом суду у Крагујевцу, ради одлучивања о жалби тужиоца.

Апелациони суд у Крагујевцу се решењем Гж 4895/19 од 10.12.2019. године огласио стварно ненадлежним за одлучивање о жалби тужиоца изјављеној против првостепене пресуде и уступио списе Вишем суду у Пожаревцу, као стварно и месно надлежном ради одлучивања по жалби тужиоца на првостепену пресуду.

Својим актом Гж 3/2020 (2014) од 15.01.2020. године Виши суд у Пожаревцу није прихватио своју стварну и месну надлежност и предмет је доставио Врховном касационом суду.

Решавајући настали сукоб надлежности у смислу члана 22. став 2. Закона о парничном поступку Врховни касациони суд је нашао да је за одлучивање о жалби тужиоца против првостепене пресуде стварно и месно надлежан Апелациони суд у Крагујевцу.

Чланом 23. став 2. тачка 3. Закона о уређењу судова, прописано је да Виши суд у другом степену одлучује о жалбама на одлуке основних судова: на решења у

грађанскоправним споровима, на пресуде у споровима мале вредности, у извршним поступцима и поступцима обезбеђења, у ванпарничним поступцима.

Према члану 468. ЗПП спорови мале вредности у смислу одредаба ове главе, јесу спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

У конкретном случају првостепеном пресудом одбијен је захтев тужиоца за износ од 434.305,00 динара, што уједно представља вредност предмета спора. Наведени износ је на дан 25.12.2017. године (када је тужилац преиначио тужбу повећањем захтева) представљао противвредност од 3.656,94 евра (средњи курс на дан преиначења тужбе износио је 118,7617 динара за 1 еврo). Како се не ради о спору мале вредности, обзиром да вредност предмета спора прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС, то је за одлучивање о жалби тужиоца против првостепене пресуде стварно и месно надлежан Апелациони суд у Крагујевцу, а не Виши суд у Пожаревцу.

На основу члана 22. став 2. ЗПП Врховни касациони суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Звездана Лутовац, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић